

[Ib Thyregod.]

gennem de udvalgsbetænkninger, som er afgivet i den seneste tid, at der på en lang række områder er opnået enighed mellem regeringspartierne og oppositionen, bl. a. på et område som naturfredningsloven, og også om tilbudspligten er der i virkeligheden enighed, selv om der er diskussion om den bestemmelse i lovforslagets § 1, som jeg nærmere skal kommentere.

Jeg tror i virkeligheden, at den diskussion i nogen grad er konstrueret, at man ikke fra oppositionens side helt er klar over, hvad virkningerne ville være, hvis man ændrede § 1, således som det ønskes fra oppositionens side, og at der altså i virkeligheden reelt også er enighed om dette lovforslag.

Jeg har nævnt tidligere ved første behandling, at lovforslaget om tilbudspligt svarer til det alternativ, som venstre og det konservative folkeparti havde fremme i forbindelse med folkeafstemningen i sin tid. Jeg har forstået på hr. Kaj Andresen, at man også inden for socialdemokratiet efter folkeafstemningen har været inde på at udarbejde et forslag vedrørende tilbudspligt, et forslag, der imidlertid ikke kom frem til folketingsbehandling.

Nu foreligger der altså dette forslag om tilbudspligt, og udvalget har diskuteret de nærmere konsekvenser af det. Skal man se på, hvad uenigheden i udvalget har vedrørt, så er det i virkeligheden alene spørgsmålet om lovforslagets § 1, stk. 1. Der er stillet et ændringsforslag, men dette er der enighed om. Endvidere har der været diskussion om spørgsmålet om kommunernes behov for finansiering i den kommende tid, men det er et problem, som ligger uden for denne lovgivning.

Spørgsmålet i forbindelse med lovforslagets § 1, stk. 1, som har givet anledning til en mindretalsudtalelse fra socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, er, hvorvidt også ejendomme på under 6.000 m² skal undergives tilbudspligt, og om loven skal forstås således, at alle ejendomme, der ved lovens ikrafttræden er på 6.000 m², skal være omfattet i al fremtid af dette lovforslag, selv om de senere udstykkes.

Må jeg for det første sige, at det, som efter min opfattelse er meningen med lovforslaget, er at give kommunerne mulighed

for at føre en mere aktiv jordpolitik, at købe op, selv at udstykke, at gennemføre byggeri, eventuelt gennem selskaber, således at man på den måde sørger for, at der er tilstrækkelig megen byggemoden jord og tilstrækkelig meget boligbyggeri inden for området.

Det, som derimod ikke er meningen med loven, er, at kommunerne skal have en slags udstykningsmonopol, og hvis man foretog en ændring i lovforslaget, således som socialdemokratiet og socialistisk folkeparti ønsker det, således at også alle udstykninger på under 6.000 m² omfattes af lovforslaget, så vil det i virkeligheden sige, at kommunerne, hvis de ønsker det, kunne påtage sig et fuldstændigt udstykningsmonopol. Baggrunden for forslaget er i og for sig ikke, at man vil skabe et sådant udstykningsmonopol, det kan ikke være rimeligt. Det rimelige er, at man vil skabe en konkurrence mellem kommunerne og de private, således at man på denne måde fremmer salg og byggemodning, og hvis man hævder en tilbudspligt fuldt ud også over for grunde under 6.000 m², så må det føre til et resultat, som går langt ud over det, som er ønsket gennem lovforslaget.

Jeg er enig i det, som hr. Poul Schlüter har fremhævet vedrørende fortolkningen af § 1, stk. 1. Jeg kan ikke være enig i den fortolkning, som socialdemokratiet har anlagt, og jeg finder det også rimeligt, at ministeren udtaler sig om dette spørgsmål.

Jeg tror altså, at der her i virkeligheden er tale om en uenighed, som ikke er reel, fordi det næppe kan være socialdemokratiets mening, at man i alle disse tilfælde skulle have et udstykningsmonopol for kommunerne.

Man henviser til fra socialdemokratiets side, at der kan foreligge omgælses tilfælde, og at man af hensyn til disse omgælses tilfælde skulle finde frem til en løsning. Det er da klart, at der kan foreligge omgælses tilfælde, således som det er påpeget i ministerens notat, nemlig tilfælde, hvor der f. eks. sælges en ejendom i parceller på under 6.000 m², men køberen af samtlige parceller er den samme person eller det samme selskab. I sådanne tilfælde vil der klart foreligge omgælse, og der kan måske også foreligge andre omgælses tilfælde. Men jeg nærer ingen tvivl om, at en domstol, der fik dette spørgsmål forelagt, ville sta-